

Cerimònia d'enterrament dels drets socials. 1 de maig de 2012

Segons el Consell de Drets Humans de les Nacions Unides de l'11 de maig de 2009 **“l'exercici dels drets humans no pot subordinar-se a l'aplicació de les polítiques d'ajustament estructural i les reformes econòmiques empreses a causa del deute”**. Però la mesures d'austeritat imposades per Mas, Rajoi i la Merkel van en direcció contrària a preservar els Drets Humans.

El dret a l'educació

No fa massa anys que tenim el dret a l'educació universal. Aquest dret que hauria de garantir la igualtat d'oportunitats en l'accés a la cultura i permetre a tothom poder accedir a un lloc de treball en igualtat de condicions amb la resta de gent.

Però amb les noves retallades, aquest dret ja no és igual per tothom. Mentre uns poden tenir una educació d'elit, altres patiran aules massificades, manca de professorat i uns mitjans insuficients.

I ja no parlem de l'educació universitària, que ja des del proper curs només serà accessible per a les butxaques més ufanoses del país, mentre que els treballadors i els seus fills hauran de renunciar a estudiar per no poder-s'ho pagar.

Perquè ara, ni tindrem dret a rebre una educació igualitària, ni tan sols una cosa que semblava guanyada com és el dret a rebre-la en català. L'educació ha mort a mans de Werts, Rigaus i companyia.

L'enterrem aquí, al lloc on fins ara han viscut els nostres desitjos d'aprendre, que descansi en pau el dret a l'educació.

El dret a la salut

Un altre dret que crèiem que teníem garantit: el dret a la salut, que es refereix tant a l'absència de malalties com al dret a disposar de condicions de benestar físic, mental i social. Així doncs, el dret a la salut no s'ha d'entendre com el dret a estar sa, sinó com la possibilitat de gaudir d'un ventall de facilitats, béns, serveis i condicions necessàries per assolir el més alt nivell possible de salut.

Fins fa poc ens deien que el nostre país (i el veí) teníem la millor sanitat del món occidental, i que als altres països la sanitat no era per tothom, sinó només per qui podia pagar-la. Fins fa poc, el sistema **sanitari** de l'estat espanyol era un sistema solidari, públic i gratuït.

Però resulta que aquest dret estava supeditat als milionaris beneficis de les grans mútues i dels directius de les empreses públiques. Ara que s'han destapat les màfies que gestionaven la sanitat pública, ja no els serveix. Ara, amb l'excusa de la crisi, qui estigui malalt, que es pagui el metge, les medecines i totes les despeses, si pot, o sinó que es mori.

Tanquen CAPS, tanquen hospitals, allarguen les llistes d'espera, s'hauran de pagar part de les pròtesis i el transport sanitari no urgent.. i mentrestant, les mútues privades augmenten la seva cartera de clients amb els que les poden pagar.

De la mateixa manera que s'està morint el dret a la salut, l'enterrem aquí, on fins ara podíem anar a curar-nos i ara només podrem venir de visita.

El dret al treball

Ai, el dret al treball, aquell que no ha estat mai vigent, encara que estatuts, constitucions i drets humans el proclamen. Fins ara ens han fet creure que qui no treballava era perquè no volia. I que si al nostre país hi havia un atur estructural elevat era perquè les classes populars érem uns ganduls. Però ara fins i tot la feina se la queden els rics per ells sols!

Ens diuen que no hi ha feina, però els governs no paren d'acomiadar funcionaris. Ens diuen que no hi ha feina, però no fan res per facilitar noves formes de treball més justes i igualitàries. En diuen que no hi ha feina, però tots els exministres i expresidents estan col·locats en llocs on no fan res però cobren milionades. Ens diuen que no hi ha feina, però hi ha polítics que tenen uns sous indecents per incomplir les seves promeses electorals.

Enterrem aquí el dret al treball, perquè fins tot aquest ens l'han matat. I sense treball, no podrem pagar l'educació dels nostres fills, ni el metge per curar-nos, ni podrem accedir a una casa o una alimentació dignes. Descansi en pau el dret a un treball digne i amb ell les il·lusions de les classes populars de poder viure de la seva suor.

El dret a l'habitatge

Hipoteques, hipoteques... fins fa quatre dies, qui no tenia una hipoteca per pagar era un pobre beneït que llençava els diners pagant un lloguer o un paràsit que vivia a casa els pares.

Tothom havia de tenir una hipoteca. Quan entraves al banc a demanar-ne una, tot eren facilitats. Però ningú no t'explicava que si et quedaves a l'atur i no podies pagar no només et prendrien la casa, sinó que el banc et reclamaria un deute que no el podràs pagar en tota una vida treballant.

I ara, mentre les entitats financeres tenen milers de pisos buits i esperen per veure si encara hi poden continuar especulant, només en els darrers 4 anys han fet fora de casa seva més de mil famílies només a la comarca d'Osona. Més de mil famílies que s'han quedat al carrer i que han de viure de la bona voluntat de parents i coneguts.

Aquí enterrem el dret a l'habitatge, que ha mort assassinat per les grans immobiliàries i els banc i caixes a qui rescatem amb diners públics. Requiescat in pace, dret a l'habitatge.

I la democràcia

I aquí ens acomiadem de la mare de tots els drets, la que aglutina i empara a tots els altres, la nostra i tan apreciada democràcia.

Com indica la seva etimologia, que està formada per *demos*=poble i *kràtos*=govern democràcia significa el govern del poble.

Per tant, és obvi que no és propi d'una democràcia defensar els interessos d'una elit econòmica per sobre dels interessos i béns comuns i devastant així els drets dels més desafavorits (que cada vegada som i serem més).

És obvi que no és propi d'una democràcia que alguns dels nostres representants polítics omplin el seu discurs electoral de mentides i que en el moment que apliquen tot el contrari no tingui cap mena de repercussió. Contràriament, sembla un fet totalment normalitzat.

És obvi que és absolutament impropï d'una democràcia que el govern, sense consulta prèvia a través de referèndum, reformi una constitució que recull els drets i els deures dels que tots hem de disfrutar i pels quals alguns van haver de lluitar durament.

És obvi que no és propi d'una democràcia que quan el poble vol fer sentir la seva veu en desacord a les decisions polítiques que s'estan prenent, la resposta dels seus propis representants, dels que han de vetllar pel seu benestar, sigui la repressió.

Que tot el què tingui a dir el poble sigui anar a votar cada quatre anys, no descriu gaire bé la terminologia de democràcia. Hauria estat bé una democràcia més participativa... però no vulguem rescatar el què ja està mort. Som aquí per enterrar-la i acomiadar-la ja que l'únic que en queda és l'etiqueta.

Adéu democràcia, i que la terra et sigui lleu.